

de Herbergkrant

EDITIE 9 ■

17 MAART 2011 tot 21 APRIL 2011

09

In deze editie:

■ PAGINA 5

Iedereen kan zichzelf zijn in het Meester Geertshuis. 'Hier komen mensen om op adem te komen.'

■ PAGINA 7

Jan Hakvoort van Waypoint helpt verslaafden: 'Als je blijft knokken, leer je mensen kennen die in je geloven.'

■ PAGINA 8

Bij G-voetbalvereniging WRZV de Boog staat niemand buiten spel. 'En het plezier straalt eraf!'

■ PAGINA 11

'We zijn geen hulpverleners, maar we hebben wel een sociale taak.' Woningcorporatie SallandWonen licht toe.

Verkoopprijs € 1,50 ■ waarvan € 1,00 voor de verkoper (let op de verkoperspas) ■ oplage 16.000

Verkoopprijs
€ 1,50
waarvan € 1,00
voor de verkoper
(let op de verkoperspas)

■ PAGINA 3

*Wesley bijna een
jaar na dato:*

**'Ik ben blij dat
ik nu beter
weet waar ik
aan toe ben'**

Beste Herbergkrantkopers,

■ Vorig jaar rond deze tijd kwam de eerste Herbergkrant uit. We bestaan dus al bijna weer een jaar! En wat voor jaar. Een jaar vol verrassing en verwondering. Wie had gedacht dat de Herbergkrant zo’n vlucht zou nemen! Dat we zoveel goede reacties zouden krijgen. Dat er zoveel mensen zijn die zo met daklozen en mensen aan de onderkant van de samenleving meeleven! Dat er zoveel mensen een plekje willen krijgen in de Herbergkrant. En dat we ook zoveel hulpaanbiedingen zouden krijgen. Na een jaar mogen we constateren dat de Herbergkrant een leemte vult. De lezers hebben grote behoefte aan informatie over en vanaf de rafelrand van de samenleving, en de mensen die zich op en onder die rafelrand bevinden, hebben er grote behoefte aan hun stem, mening en visie te laten horen. Eindelijk een podium waar zij van zich kunnen laten horen en waar ze serieus genomen worden.

Ooit vertelde mij iemand, die in de tijd van de tweede wereldoorlog kind was, dat ze altijd toekeek hoe haar vader helemaal verdiept was in de krant. Die stond destijds natuurlijk boordevol met oorlogsnieuws. ‘Klein en onschuldig als ik was, dacht ik dat de krant wel helemaal leeg zou zijn als de oorlog ooit afgelopen was’, vertelde ze me. Je zou hopen dat de Herbergkrant ooit leeg zou zijn, omdat er geen dakloosheid en ellende meer is, omdat er geen ‘onderkant van de samenleving’ meer bestaat en omdat iedereen blij en gelukkig en tevreden is. Dat is echter een utopie natuurlijk, al streven we er wel naar, en al zijn ze met De Herberg in Zwolle wel op de goede weg. Maar zolang er nog aandacht nodig is voor mensen die anders niet gehoord en gezien worden, blijft de Herbergkrant erover berichten. Wij hopen dat u deze krant zolang ook blijft lezen. Want zonder u, de Herbergkrantkopers, waren we natuurlijk nergens! Dank voor uw belangstelling het afgelopen jaar, en op naar het volgende jaar! We wensen u veel leesgenoegen.

De Herbergkrantmakers

Nieuwe Herbergkrantpassen!

Per 1 april worden alle Herbergkrantverkopers geacht in het bezit te zijn van de nieuwe Herbergkrantpas. Hierop staat de naam van de Herbergkrantverkoper vermeld, het registratienummer, een pasfoto en de locatie waar hij of zij de Herbergkrant verkoopt.

De oude Herbergkrantpas komt te vervallen:

Vanaf 1 april geldt deze nieuwe Herbergkrantpas:

twitter

twitter.com/ daklozennieuws

Colofon

- **ALGEMEEN**

De Herbergkrant komt voor een essentieel deel tot stand dankzij bewoners van de Zwolse daklozenopvang De Herberg, onder structurele begeleiding van een klein team professionals. Doelstelling is dak- en thuislozen een stem te geven, iets te leren en iets te laten presteren. De Herbergkrant is journalistiek en financieel onafhankelijk van derden. Er is geen winstoogmerk. Eventuele winst komt te allen tijde ten goede aan de Daklozenpot van Stichting de Herberg. De Herbergkrant verschijnt elke derde donderdag van de maand. Oplage: 16.000.
- **DISTRIBUTIE VAN DE HERBERGKRANT**

WRZV-hallen
Buitengasthuisstraat 8
8041 AB Zwolle
telefoon 038-4226129.

De officiële Herbergkrantverkopers zijn geregistreerd bij de WRZV-hallen en bezitten een verkoperspas met registratienummer en pasfoto.
- **VERKOOP**

De Herbergkrant is te koop op straat voor € 1,50 waarvan € 1,00 voor de verkoper.

- **BIJDRAGEN**

Wilt u bijdragen aan de Daklozenpot van De Herberg? Maak uw bijdrage over op Bankrekeningnummer 10 66 81 621 t.n.v. Stichting De Herberg, o.v.v. Daklozenpot Herbergkrant.
- **CONTACT**

(redactie, adverteren en overig):
info@herbergkrant.nl / tel. 038 – 4653244 /
www.herbergkrant.nl
Postadres: Herbergkrant, WRZV-hallen,
Buitengasthuisstraat 8, 8041 AB Zwolle
- **INITIATIEF EN HOOFDREDACTIE**

Joop van Ommen en Marijke Mosterman,
Magnolia Journalistieke Producties
- **REDACTIE EN MEEWERKENDEN**

Wiebe Dijkstra (teamcoördinator Herberg), Arie Steenberg (distributie), Cristien van Heugten, Jouko Hoeksema, Han van Zuidam, Jelte Posthumus, Gerard de Goede, Wichert aan het Rot, Ingrid Westrik, Olle, Herold Brinkman, Vincent Wolting.

■ **Creatie en Drukwerk**

Marsman Reclame Hattem.

Met dank aan de adverteerders, de inzenders en CIFAS B.V. Meppel.

Het gaat een stuk beter met Wesley!

Vorig jaar vertelden we het verhaal van de 11-jarige Wesley. Zijn ouders scheidden toen hij een jaar of zes werd. Zijn vader werd dakloos. Zijn moeder overleed toen hij net tien was. Jeugdzorg plaatste hem uit huis. Een periode van overplaatsingen volgde en daar werd Wesley niet vrolijker van. Vooral niet toen hij op elfjarige leeftijd in jeugdgevangenis Harreveld (Avenier Jeugd en Opvoedhulp) terecht kwam tussen jongeren van 12 tot 18 met ernstige gedragsproblemen. Inmiddels is Wesley twaalf. Vorig jaar juli werd hij overgeplaatst naar de Hoenderloo-Groep in de bossen bij Apeldoorn. En het gaat een stuk beter met hem!

■ Wesley is in nog geen jaar tijd een stuk volwassener geworden. Hij is afgevallen en een stuk in de lengte gegroeid. Maar het mooiste is dat hij heel wat blijer uit zijn ogen kijkt. Hij zit in groep acht op de school van de Hoenderloo Groep. Trots laat hij zijn klaslokaal zien en hij babbelt honderduit. 'Kijk, ik zit bij het raam. En hier zitten de andere kinderen en de leraar. Hier is de legotafel en daar ligt het boek dat ik nu lees, Fearstreet. Heel spannend. Soms gaan we koken, maar dat is in een ander lokaal.' Je merkt dat hij zich er op z'n plek voelt. Ook aan zijn cijfers. 'Ik had een 8,5 voor

begrijpend lezen. Rekenen ben ik niet zo goed in, maar daar had ik toch nog een zes voor.' Onderweg naar huis kletst hij z'n vader de oren van het hoofd. Ondertussen let hij op de vrachtwagens die hij ziet. 'Ik wil later vrachtwagenchauffeur worden', zegt hij. 'Op een Scania V8, acht cilinders met zo'n mooie roffel er in. En dan ga ik op het buitenland rijden. Dat lijkt me hartstikke leuk. Maar

eerst wil ik hierna een technische opleiding doen, zodat ik weet wat ik moet doen als ik pech krijg.' Als hij terugdenkt aan vorig jaar versombert zijn gezicht. 'Er is zoveel gebeurd. Op Harreveld was het niet echt leuk. Ik ben in juli overgeplaatst, daar was ik erg blij mee. Eerst kom je hier zes weken in observatie. Dan mag je niet zoveel. De eerste twee weken mag je ook nog niet samen spelen. En je mag niet alleen naar buiten en zo. Daarna krijg je wat meer vrijheden.' In z'n vrije tijd zit Wesley op een DJ-club. 'We draaien muziek met de boxen lekker hard, koptelefoon in de nek, hartstikke leuk.' Hij zit in een groep jongens van tien tot dertien jaar. 'Ik ben de een na oudste. Wij mogen om negen uur naar bed en in het weekend en in de vakantie om tien uur. Bij de televisie mag je niet praten en ze houden ons wel constant in de gaten.' Het klinkt streng. 'Nou, dat valt best mee hoor. Er zijn gewoon allemaal regels. Maar als er wat is kun je altijd bij iemand van de teamleiding terecht. En ik vind het fijn dat ik nu beter weet waar ik aan toe ben. Al dat gezeik is nu gelukkig een beetje afgelopen. Eindelijk ziet Jeugdzorg in dat tegenwerken niet goed is en hebben ze besloten om wat meer naar mij en mijn vader te luisteren. Ik mag nu weer thuis slapen in het weekend dat ik bij mijn vader ben. Maar dat heeft jammer genoeg wel anderhalf jaar geduurd.'

Wesley denkt niet te diep meer over de dingen na. 'Ik denk niet meer aan vroeger en ik denk niet aan de toekomst. Daar kun je toch allemaal niks mee. Ik denk alleen nog aan vandaag. En soms aan 14 april. Dan is er een rechtszaak in Leeuwarden, en wordt bepaald of ik weer naar huis mag. Ik hoop het. Dan ga ik eerst lekker uitrusten van alle gedoe, beetje bijkomen en dan mijn leven weer oppakken. Eén advies aan iedereen: probeer nooit met Jeugdzorg te maken te krijgen.'

Uit Herbergkrant 2, mei 2010

Wesley zit op een bankje in het zonnetje. Hij heeft net een houten roos bij het grafmonument van zijn moeder en zijn zusje op begraafplaats Kranenburg geplaatst. 'Mijn zusje heb ik nooit gekend', vertelt hij. 'Cynthia zou nu 15 zijn geweest. Ze was te vroeg geboren en overleed na acht maanden in het ziekenhuis in Groningen, waar ze haar hele leventje geweest was. Er hing thuis een foto van haar en iedereen vroeg steeds of ik dat was, omdat ik zo op haar leek.' Wesley's ouders scheidden toen hij zes was. 'Eigenlijk had de rechter me aan mijn vader toegewezen, maar die zat in geldnood en was dakloos geworden. Na een tijdje kwam er een regeling dat ik eenmaal per twee weken een weekend naar hem toe mocht. Dat vond ik heel fijn.' Wesley kon z'n geluk niet op toen zijn ouders besloten het weer met elkaar te proberen, in Zwolle, waar zijn vader na tweeëneenhalf jaar dakloos te zijn geweest een huis had gevonden. 'Ik was zo blij. We waren weer samen, met z'n drieën. M'n ouders hadden het er zelfs over dat ze misschien weer zouden gaan trouwen.'

Maar toen sloeg het noodlot toe. 'M'n moeder voelde zich niet goed. Toen bleek dat ze kanker had. Baarmoederhalskanker. Ze hebben nog geprobeerd het weg te halen, maar dat is niet gelukt.' Haar toestand verergerde snel. 'Ze kwam in het ziekenhuis terecht en kreeg veel morfine tegen de pijn.' Ze was zo afwezig. Ze keek je aan, maar toch niet echt. Ze keek dwars door je heen. Op het laatst waren mijn opa en oma en mijn vader en ik er bijna de hele tijd. We konden niet meer met haar praten, ze was helemaal in een roes van de medicijnen. En toen overleed ze. Zes maanden nadat ze ziek was geworden.' Hij zwijgt een poosje. 'Ze was heel lief. Ze was er gewoon altijd. En toen ineens niet meer. Als ik nou nog wat tegen haar kon zeggen, zou ik zeggen dat ik van haar hou. En dat ik haar mis.'

Nadat z'n moeder was overleden ging het niet goed met Wesley. 'Ik raakte wel erg van streek', vertelt hij. 'Ik begon een beetje slecht te luisteren. Al die dingen. Ik wist niet meer hoe of wat. Op gegeven moment heeft mijn vader hulp gevraagd bij jeugdzorg. En toen ging het weer goed. Maar na een tijdje zei Jeugdzorg dat ik ergens anders tot rust moest komen. Dus ben ik een tijdje bij kennissen geweest. Maar opeens kwam de politie, die nam mij mee en zette me met een tas kleren in de auto. Ik werd naar het politiebureau gebracht waar ik afscheid kon nemen van mijn vader en toen werd ik naar een opvang in Enschede gebracht. Daarna kwam ik een tijdje in een opvang in Zwolle terecht, maar daar kon ik ook niet blijven en nu zit ik sinds oktober hier op 't Avenier in Harreveld. Eerst zeiden ze dat ik er op 28 januari moest vertrekken, maar ik zit er nog steeds. Ze zeggen dat ik eerst nog naar een opvang in Oldenzaal moet en dat ik dan misschien weer naar huis mag, maar ze zeggen zoveel de hele tijd. Ik geloof het niet meer.'

BUDGETMENU

Bami goreng Aantal personen: 4

Ingrediënten:

- 400 gram bami
- 300 gram varkensvlees
- 1 volle eetlepel sambal (naar keuze)
- 1 grote ui - 2 teentjes knoflook
- 1 theelepel gemalen komijn
- 2 theelepels korianderpoeder
- 2 theelepels gemberpoeder
- 4 eetlepels zoete ketjap
- 1 eetlepel zoute ketjap
- 5 eetlepels olie
- Zout - Zwarte peper
- 7 takjes selderij

Bereiding:

1. Kook de bami volgens aanwijzing op de verpakking en laat het volledig afkoelen.
2. Snipper de ui en de knoflook fijn.
3. Snij het vlees in kleine stukjes.
4. Snij de selderij klein.
5. Verhit de olie en fruit de ui de knoflook, doe het vlees, de sambal en alle kruiden erbij.
6. Bak het allemaal even aan en doe de zoete en zoute ketjap erbij.
7. Op een laag vuur laten smoren, zodat het vlees gaar wordt.
8. Met zout en peper op smaak brengen.
9. Daarna de bami erbij doen en roerbakken tot het warm is.
10. Vlak voor het serveren de selderij erbij doen.

Lekker met: sambal een gebakken eitje en wat atjar. Eet smakelijk!

Altijd goed verzorgd

Wij zorgen goed voor u én uw gasten.
Of het nu gaat om een groot bedrijfsfeest of een intieme party:
wij verzorgen de catering en de hele entourage er omheen tot in de puntjes.
Sfeervol en heerlijk. Het enige dat u hoeft te doen is genieten!
Kijk op www.conradcatering.nl voor meer informatie.

ConradCatering
Compleet

Waterlelie 19 • 8043 NZ Zwolle • Tel 038 - 45 38 014 / 06 539 20 669
www.conradcatering.nl • info@conradcatering.nl

COLUMN VINCENT WOLTING

STRAFRECHTADVOCAAT

Veelplegers

■ Een kleine tien jaar geleden was hij er opeens: *de veelpleger*. In de krant, op tv, in verkiezingsdebatten en in beleidsstukken van Justitie. Steevast werd de verwachting uitgesproken dat de aanpak van een relatief kleine groep daders tot een sterke daling van criminaliteit zou leiden. De introductie van de veelpleger in het strafrecht past bij de verharding die de afgelopen jaren heeft plaats gevonden.

Maar wat is dat nou eigenlijk een veelpleger? Veelplegers zijn er volgens justitie inmiddels in soorten en maten. Zo is er de ‘gewone’ veelpleger, de ‘zeer actieve’ veelpleger en (nog erger) de stelselmatige dader. Voor de ‘gewone’ veelpleger wordt door justitie de volgende definitie gehanteerd: een veelpleger is een meerderjarige die in zijn gehele (criminele) verleden meer dan tien processen-verbaal tegen zich zag opgemaakt, waarvan tenminste één in het afgelopen kalenderjaar.

Om als veelpleger te worden aangemerkt is het dus niet nodig om tien keer veroordeeld te zijn geweest voor een strafbaar feit. Voldoende is dat het aantal processen-verbaal dat ooit tegen iemand werd opgemaakt boven de tien uit komt. En dat is niet helemaal eerlijk. Want niet elk proces-verbaal leidt tot vervolging. Laat staan tot een veroordeling. Het zal weinig verbazing wekken dat met zo’n ruime definitie iemand die op het criminele pad geraakt, binnen de kortste keren als veelpleger te boek kan komen te staan. En dat heeft tegenwoordig gevolgen. Tegen veelplegers eist justitie inmiddels aanzienlijk zwaardere straffen dan tegen ‘normale’ verdachten. Bovendien is voor de categorie stelselmatige daders een bijzondere maatregel in het leven geroepen: de ISD. Deze maatregel maakt het mogelijk dat plegers van een relatief licht delict (zoals winkeldiefstal) voor twee jaar vast komen te zitten. Het overheidsbeleid is om crimineel gedrag feitelijk onmogelijk te maken door middel van langdurige vrijheidsbeneming. Feit is echter dat de twee jaar durende maatregel vaak in geen enkele verhouding staat ten opzichte van het gepleegde delict.

Maar we zijn er nog niet.

Sommige politici willen in hun streven naar meer veiligheid graag nog een stapje verder gaan. Zo werd onlangs het plan gelanceerd om bepaalde veelplegers (‘tuig’ volgens de politicus in kwestie) in speciale enclaves bij elkaar te zetten. Hek er omheen en zoek het lekker zelf maar uit. Dát is geen oplossing in een beschaafde samenleving. Bovendien is dat allemaal al eens eerder geprobeerd en met weinig succes. Oude wijn in nieuwe zakken... U weet toch wel, de Ommerschans, vlak voor je vanaf Ommen Balkbrug binnen rijdt? Dat was een kleine 200 jaar geleden ook niet veel meer dan een ommuurd dorp voor ‘a-socialen’. In 1823 schreef Jacob van Lennep er al over in diens inmiddels beroemde dagboek. Voor zover ik heb kunnen nagaan heeft dat toentertijd tot weinig opzienbarende en verheffende resultaten geleid. Het wordt tijd dat er niet langer eenzijdig wordt geroepen om beveiliging van de maatschappij, maar dat er constructief wordt gekeken naar nieuwe mogelijkheden om iemands leven een positieve wending te geven. Want elke veelpleger moet de kans krijgen om ook weer veelpleger-af te worden.

■ (On)gehoord

Steeds meer jonge Alkmaarders dakloos

Een groeiende groep Alkmaarse jongeren tussen de 18 en 25 jaar leeft dagelijks op straat. Hun situatie is uitzichtloos. De jongeren vallen overal buiten, en het aantal opvangplekken is niet voldoende. Stichting de Noord-Hollandse opvang probeert de daklozen eerst weer aan werk te helpen, om ze weer regelmaat te geven. De stichting probeert te bemiddelen in werk en onderkomen, maar moet heel vaak ‘nee’ verkopen aan de zwerfjongeren. Gevolg is dat vele tientallen jongeren geen hulp krijgen. Bron: rtvnh.nl

In het Meester Geertshuis kan iedereen 'anders zijn'

Door Jelte Posthumus

In de huiselijke vertrekken van het Meester Geertshuis, in de binnenstad van Deventer, zal de oplettende bezoeker de subtiele christelijke symbolen niet ontgaan. Toch staat volgens coördinator Ceciel Funnekotter evangeliseren niet op de agenda, bij het oecumenisch diaconaal centrum. 'Hier komen mensen vooral om even op adem te komen.'

Het valt bijna niet op, het kleine houten kruisje in de lange gang van het Meester Geertshuis, want er pal tegenover hangen - in grote letters - de opvallende huisregels van het centrum. Hoewel het kruisje voor menig bezoeker waarschijnlijk van grote betekenis is, lijkt het wel alsof er zo duidelijk wordt gemaakt dat, ondanks de religieuze achtergrond van het centrum, het bovenal een plek van rust wil zijn. Coördinator Ceciel Funnekotter, die het centrum sinds de oprichting in 2007 leidt: 'Voor veel mensen is dit een plek om op adem te komen. Het is hier

daarom altijd zoeken, want ruimte geven aan de één kan betekenen dat anderen in de knel komen. Dat is constant zoeken, ondanks de huisregels.'

In het laagdrempelige Meester Geertshuis, een initiatief van verschillende christelijke kerken in Deventer, kunnen onder andere mensen terecht voor wie regulier welzijnswerk volgens Funnekotter vaak al een te hoge drempel vormt, zoals dak- en thuislozen, of mensen met een verstandelijke beperking of psychiatrische aandoening. 'Hier kunnen ze zijn wie ze zijn. Bijna iedereen die hier komt, zit wel in een of ander zorgtraject. Maar terwijl de zorgprofessionals problemen analyseren en een aanpak bepalen, staan mensen daarna meteen weer buiten. Bij ons kunnen ze wél zomaar naar binnen lopen zonder een afspraak. Ze hoeven nergens geregistreerd te zijn want we zijn geen

hulpverleningsorganisatie.' Naast de open inloop, vier middagen per week, organiseert Funnekotter, onder andere juist voor dié mensen die nergens geregistreerd staan, een diaconaal spreekuur. Hier kunnen bijvoorbeeld vluchtelingen of mensen met geldproblemen terecht, die moeilijk hun weg weten te vinden naar en binnen instanties. Funnekotter: 'We proberen dan voor hen een voet tussen de deur te krijgen, zoals bijvoorbeeld bij tandartsen die eigenlijk geen mensen zonder verzekering willen helpen. Dat soort problemen willen we aankaarten.' Ook organiseert het centrum, dat gefinancierd wordt door de kerken, de gemeente en verschillende fondsen, jaarlijks een vakantieweek, en allerlei activiteiten zoals spelletjesavonden en creativiteitsmiddagen.

Funnekotter, geboren in Rotterdam, werkte lang als activiteitenbegeleider in de geriatrie voordat ze in 2000 de overstap naar kerkelijk opbouwwerk maakte. Hoewel er volgens haar bij het Meester

↑ In het Meester Geertshuis kan iedereen zichzelf zijn

← De een komt voor een potje tafeltennis, de ander trekt zich terug in deze stilteruimte

Geerthuis vanuit een christelijke inspiratie gewerkt wordt, is de vraag bij bezoekers voor haar bepalend en hoeven vrijwilligers niet persé een christelijke achtergrond te hebben. En zo komt de één voor een praatje of een potje tafeltennis, terwijl de ander geloofsgenoten zoekt of zich terugtrekt in de speciaal ingerichte stilteruimte. 'Toch hebben we hier een speciale opdracht, geïnspireerd door het geloof. Hoewel niet alleen christenen dat doen, willen we er hier gewoon zijn voor mensen, we proberen met een liefdevolle blik naar alle gekkigheid van mensen te kijken en ruimte te bieden aan juist dat anders zijn.'

Naast de kerngroep van naar schatting zestig regelmatige bezoekers, werkt er in het centrum hetzelfde aantal vrijwilligers. Maar niet alleen in aantal is deze groep min of meer gelijkwaardig aan de bezoekers van het centrum. 'De gesprekken bieden ook de vrijwilligers relativering, inzicht of troost', vertelt Funnekotter. 'Het biedt ze een spiegel, want ook zij hebben wel eens te maken met scheidingen of andere problemen. Het draait hier om dus wederkerigheid, en ook om gelijkwaardigheid. Mensen vragen ons namelijk niet: help mij, maar: sta naast mij.'

Meester Geertshuis, Assenstraat 20, Deventer.
Ma/Wo/Vr/Za 13.30 – 16.30 uur.
Zie ook: meestergeertshuis.nl

COLUMN JOOP VAN OMMEN, GRONDLEGGER VAN DE HERBERG

Hoezo erepenning?

■ Een paar weken geleden kopte de Stentor dat de WRZV weer eens de wacht werd aangezegd. Als het niet zo triest was zou ik er bijna om moeten lachen: het was weer eens zo ver. De gespleten persoonlijkheid van de gemeente Zwolle liet zich weer gelden. Aan de ene kant win je allerlei prijzen, krijg je een lintje, en wordt je tot ereburger van de stad verheven met bijbehorende penning. Aan de andere kant willen ze voortdurend de grond onder je voeten wegmaaïen, de sporthal waar het allemaal gebeurt, van de aardbodem wegvagen. Want de grond hier is heel wat waard. Schijnbaar meer dan het feit dat vele duizenden mensen hier op vele verschillende manieren wekelijks hun heil vinden en in het verleden hebben gevonden. Hoe krankzinnig dubbel kan een beleid zijn? En hoe gek kun je een mens daarmee maken?

Toen ik die erepenning kreeg, constateerde ik dat men klaarblijkelijk dacht dat ik het toch allemaal wel heel goed had gedaan: eindelijk erkenning voor al het werk. Zoals het opvangen van die allereerste dakloze. Die jongen die op 15-jarige leeftijd zijn huis ontvluchtte omdat hij niet met zijn stiefvader door één deur kon. Vier jaar heeft hij bij mij thuis gewoond. Hij heeft opleidingen gevolgd en afgemaakt en hij leidt nu een prima bestaan. Of wat denk je van Bram. De bejaarde dakloze die ik op z'n 75ste van de straat haalde, waarvoor ik hulp zocht, zodat hij naar een Joods bejaardenhuis kon waar hij uiteindelijk waardig, op 82-jarige leeftijd voor het laatst zijn ogen sloot? De gezinnen die uit hun huis werden gezet en nergens heen konden? Of die vrouw uit Kosovo, die met haar drie kinderen -de jongste was anderhalf- al tien dagen op en neer reisde met de trein zodat ze nog een beetje warmte had, waarop de politie mij, terwijl hen dat verboden was, uiteindelijk toch belde omdat die het niet meer kon aanzien? De kinderen waren ziek en zaten tot hun nek toe onder de stront. We haalden hen en hun moeder op, en de clubarts van een volleybalvereniging die hier toevallig trainde, onderzocht ze. We zetten ze onder de douche, gaven ze eten en kleren en uiteindelijk heb ik er net zolang voor geknokt dat ze dankzij de wethouder geld kregen om terug te gaan naar Kosovo waar het inmiddels weer veilig was. En wat te zeggen van dat echtpaar uit Afghanistan, dat hier al jaren woonde, kinderen had gekregen en niemand lastig viel? Opeens moesten ze hun huis en het land uit. Ze konden geen kant meer op en waren vast van plan er een einde aan te maken. Als wij ze 's morgens om 6 uur niet hadden opgehaald, weet ik niet wat er gebeurd was. Na een week bij de WRZV te hebben gezeten, konden ze toch weer een huisje betrekken in Zwolle. En zo heb ik honderden mensen verder geholpen in de loop der jaren. En wat denk je van het eetcafé voor eenzamen en daklozen? Van het gehandicaptenzaalvoetbal? Van de WRZV Zaalvoetbal, de club die ik oprichtte met woonwagenbewoners, Molukkers en vele anderen en waar alles mee begon? Van de ex-gedetineerden en van de tbs'ers die door bij de WRZV te werken het pad naar de maatschappij weer terugvonden?

Wat ik hier in de WRZV-hallen bijna 25 jaar lang gedaan heb, is de onverschilligheid, de besluiteloosheid en het wanbeleid opvangen van organisaties en afdelingen die juist voor deze doelgroepen aan de onderkant van de samenleving in het leven zijn geroepen. Wat is dat toch, dat ze constant maar weer dreigen met sluiting, met het opheffen van de WRZV-hallen, met sancties en maatregelen die nergens op slaan? Is dat omdat ik ze met mijn werk een spiegel voorhoud en ze constant confronteer met hun eigen onvermogen? Of gaat het dus allemaal om die waardevolle grond? Het zal het laatste wel zijn, al durven ze dat niet hardop te zeggen. Nee, die erepenning die ik anderhalf jaar geleden kreeg was geen kroon op het werk. Het lijkt er meer op dat het een publiciteitsstunt was. Gelukkig heb ik altijd de bevolking achter mij staan. Gelukkig zijn er altijd veel maatschappelijk betrokken mensen met invloed, die voor mij op zijn gekomen. Gelukkig zijn daar al die andere betrokkenen, die mijn activiteiten steunden. Mijn dank is groot. En zolang ik dat kan, zal ik blijven proberen een stukje menselijkheid in deze keiharde maatschappij te brengen. Op mijn eigen manier. Zoals jullie dat van me gewend zijn.

COLUMN WICHERT AAN HET ROT

Het goede doel

■ Het Goede Doel was ooit mijn favoriete popgroep, met liedjes als 'De Nooduitgang' en 'Alles geprobeerd'. Titels die eigenlijk van toepassing zijn op heel veel daklozen. Wie kent niet het bekende lied 'België'. Ze hadden een vooruitziende blik, Henk Westbroek en kornuiten, België heeft immers een record waar ze niet trots op hoeven te zijn: de langste regeerakkoordpoging ooit. Maar altijd nog beter dan de enorme onlusten en ellende in landen waar de ene Dictator na de andere het veld moet ruimen. Hoeveel daklozen zouden daar niet zijn, hoeveel mensen met honger. Daar is geen Herberg. Het Goede Doel, wat jammer dat je dan weer leest dat er mensen zijn die met valse voorwendselen geld uit de portemonnee kloppen van gulle gevers, met als resultaat dat je straks niemand meer vertrouwt. Terwijl anderen juist voor Het Goede Doel komen. Let daarom altijd op het pasje van de collectant, dat ze verplicht bij zich moeten hebben. Hetzelfde geldt ook voor de straatkrantverkopers.

'Opa waarom gaat die meneer niet binnen staan,'

Ik liep met mijn kleinzoon naar een supermarkt en daar stond een straatverkoper, vreselijk koud buiten op de stoep. 'Opa waarom gaat die meneer niet binnen staan', vroeg mijn kleinzoon. Ja, wat moet je daarop antwoorden. 'Dat mag niet van die meneer van die winkel'??? 'Die meneer staat liever buiten'??? 'Binnen is het lekker warm opa, ik snap het niet', voegde mijn kleinzoon toe. 'Ach lieverd', zei ik tegen hem, 'opa snapt ook niet altijd alles hoor'. Hij haalde zijn schouders op en ging gauw kijken of er nog voetbalplaatjes te scoren waren. Kinderen denken gelukkig niet te lang na. Zaterdags op het voetbalveld ging ik bij mijn kleinzoon kijken. Ik dacht nog even aan die middag bij de supermarkt en hoopte van harte dat hij in Het Goede Doel zou scoren.

De beste hulpverleners zijn de ervaringsdeskundigen

Waypoint spreekt de juiste taal

■ Waypoint helpt mensen die vanwege overmatig drugs- of drankgebruik in de problemen zijn gekomen of in de problemen dreigen te komen. De mensen van Waypoint spreken de taal van de jongeren, vooral hen die met hun geloof in de knoop zijn gekomen en verslaafd zijn geraakt. Ambulant jongerenwerker Jan Hakvoort weet precies wat zo'n jongere beweegt. Hij was zelf zestien jaar lang verslaafd aan alcohol en drugs.

Peter Esmeijer is manager van Waypoint. 'Onze organisatie is in 2003 op Urk ontstaan, nadat een twintigtal jongeren was opgepakt wegens drugsbezit, gebruik en dealen', vertelt hij. 'Een aantal vrijwilligers nam het initiatief om niet alleen in woord, maar ook in daad jongeren te helpen. Dat doen ze door middel van preventie en straatwerk, door jongeren op te zoeken in hun omgeving en een luisterend oor te bieden. Waar nodig wordt ambulant begeleid. Stichting tot Heil des Volks die zich al sinds 1855 inzet voor daklozen, thuislozen, eenzamen en verslaafden heeft dit initiatief opgepakt en Waypoint Urk opgezet.

Deze taak is eeuwenlang verwaarloosd door kerken. Die zijn steeds meer naar binnen gericht in plaats van naar buiten, zoals in de middeleeuwen. Toen waren ze er nog voor de armen, de daklozen en de wezen, net als Jezus er in zijn tijd was voor hoeren en tollenaars. Helaas zijn veel kerken berekenende organisaties geworden, in plaats van organismen met een warm kloppend hart voor hun medemens.' Waypoint ziet gelukkig wel veranderingen. 'Verslavingsproblematiek moet worden erkend ook als kerkelijk probleem. Waypoint is niet aan een kerkgenootschap gelieerd, maar wil graag samenwerken met diverse kerken. Op Urk gebeurt dit! De organisatie begrijpt als geen ander de problematiek van jongeren, als ze teleurgesteld zijn in hun geloof en soms een totaal verkeerd, eenzijdig godsbeeld hebben: God als boeman. Het is niet vreemd dat jongeren uit de kerk weglopen als er alleen maar tegen hen aangetrapt wordt, als ze alleen maar leren dat alles wat ze doen verkeerd is en er geen alternatieven worden geboden. Het geloof moet juist ook vertroosting en liefde bieden, God is immers liefde. Dat is de kern!'

KEIHARD WERKEN

Waypoint Kampen is eind 2010 opgericht. In oktober startte Jan Hakvoort startte als ambulant jongerenwerker. 'Ik kom van Urk', vertelt hij. 'Ik heb een verslavingsperiode meegemaakt van

zestien jaar. Ik was druk, ik had dyslexie, maar dat soort dingen werden destijds helemaal niet erkend, zoals nu. Dus je ploeterde door. Ook toen mijn vader overleed toen ik zestien was. Niet janken, maar overal tegenaan schoppen en als je maar keihard genoeg werkt dan gaat het wel weer over op Urk. En als je hard werkt, verdien je veel geld, dus de weg naar de kroeg was zo gevonden. Daar ontdekte ik dat alcohol werkte als een medicijn, het verzachtte de pijn. Later kwamen daar drugs bij.' Na zestien jaar gaven de mensen om Jan heen het op. 'Mijn moeder wilde me niet meer in huis hebben. Jurrie, mijn hulpverlener, zei dat een opname het enige was wat mij kon helpen. Dus toen ben ik naar een kliniek in Ermelo gegaan. Daar heb ik vijftien maanden gezeten. Ik kreeg weer plezier in het leven. Elke ochtend als ik mijn ogen opendoe denk ik: wat is het fijn om weer wakker te mogen worden. Mensen gingen me weer waarderen en ik ging mezelf weer waarderen. Volgens mij is mijn pa daarboven vast wel trots op mij.'

BLIJVEN KNOKKEN

Jan weet wat een jongere beweegt. 'Ik spreek de taal en ik zie meteen of iemand gebruikt heeft en wat hij gebruikt heeft. Volgens mij zijn de beste hulpverleners de ex-verslaafden, de ex-gedetineerden, de ex-daklozen; de ervaringsdeskundigen. Waypoint biedt straatwerk, preventie, begeleiding en waar nodig toeleiding naar verslavingszorg. Niet vanuit bureaucratisch vastgelegde, theoretische plannen van aanpak, maar door een luisterend oor, begrip en liefde. Wij plakken geen stickers. Wij zeggen niet dat iemand die aan heroïne verslaafd is maatschappelijk is afgeschreven, zoals veel hulpverleningsmanagers in hun hoge torentjes stellen omdat daar niks meer aan te verdienen valt. Soms kan ik jongeren die daaraan zijn overgeleverd niet eens ongelijk geven dat ze er zo'n puinhoop van maken.' Jan ging een opleiding Sociaal Pedagogisch Werk volgen in Zwolle. 'Ik ga naar de mensen toe, ik geef voorlichting op scholen en inmiddels weet ook de gemeente me te vinden als ze niet meer weten wat ze met een jongere aanmoeten. Laatst kreeg ik een brief van een meisje van tien jaar oud. Ze had op school mijn verhaal gehoord en hoopte dat ze ooit zoiets positiefs over haar broer kon vertellen.'

Jan heeft een duidelijke boodschap. 'Als je blijft knokken, leer je mensen kennen die in je geloven. Ik ben dankbaar dat ik dit werk mag doen vanuit mijn christen-zijn. Het kan jaren duren voordat je bij een verslaafde of een dakloze van een doorbraak kan spreken. Maar als ik negentig ben, en ik kan zeggen dat ik één mens de juiste weg heb gewezen, dan denk ik dat ik mijn tijd nuttig heb besteed.'

Voor meer informatie:
www.totheildesvolks.nl/waypoint

Bij WRZV De Boog sta je nooit buitenspel

In de Zwolse WRZV-hallen is iedereen welkom. Dat was bij de realisatie van de sporthal 23 jaar geleden de doelstelling, en dat is nog steeds de doelstelling. Voor mensen die bij reguliere organisaties niet terecht kunnen staat de deur altijd open, want de WRZV kent geen nee. De Woensdag Recreatie Zaal Voetbal vond er een plek, daklozen vonden er een plek en al vanaf het prille begin vindt G-zaalvoetbalvereniging WRZV De Boog er een onderkomen. Elke donderdagavond trainen, en eenmaal per twee à drie weken wedstrijden op zaterdag. Een feest voor alle betrokkenen.

■ Zo'n 16 zaterdagen in het jaar vindt er G-zaalvoetbal plaats in de WRZV-hallen. 'WRZV De Boog heeft de oudste rechten', vertelt Bert Klaassen die al vanaf het eerste uur voorzitter is. 'Aan het begin van het seizoen worden in eerste instantie de zaterdagen van het G-zaalvoetbal bepaald, daarna is de rest aan de beurt. Het is heel belangrijk voor onze sporters dat ze precies weten waar ze aan toe zijn. Het is er warm, ze hoeven niet op een winderig veldje achteraf te staan, het kan niet afgelast worden omdat het te koud of te nat is of omdat een ander evenement ineens belangrijker is, ze hebben dezelfde kleedkamer, dezelfde hal, dezelfde scheidsrechters en trainers en kleding. Die structuur en vastigheid hebben ze nodig. Bovendien wonen veel van hen in tehuizen waar een planning

van te voren belangrijk is, zodat de familie en de vervoerders ook weten waar ze aan toe zijn. En juist deze duidelijkheid maakt niveaustijging mogelijk. Ik hoor dat ook vaak terug. Laatst sprak ik nog een vader die een tijdlang twijfelde of het wel iets voor zijn zoon was. Nu vertelde hij hoe wonderbaarlijk hij het vond dat zijn zoon zo rustig meedeed. Die wist van te voren precies waar hij aan toe was en dat het wereldje hier precies klopte. De structuur, de kwaliteit, de rust en de begeleiding passen allemaal precies bij elkaar. De leden groeien mentaal, ze leren incasseren en samenwerken en ze hebben enorm veel plezier.'

SPORTIEVE VROLIJKHEID

WRZV De Boog is voor iedereen in de leeftijd van 6 tot 60 jaar met een verstandelijke en/of lichamelijke beperking, die daardoor niet aan regulier voetbal kan deelnemen. Ongeveer 150 voetballers met een beperking voetballen er met veel plezier. Als je familie, trainers en belangstellenden meetelt, zijn er op de zaterdag zo'n 250 mensen te vinden in de WRZV-hallen. Er is altijd een groot aantal vrijwilligers, waarvan velen al jaren meewerken. 'We begonnen met zes teams, nu zijn het er 29', vertelt Klaassen. Ze komen uit de wijde omtrek,

Meppel, Dronten, Nunspeet, 't Harde, noem maar op.' Iedereen speelt twee wedstrijden. 'Laatst verloor een team een wedstrijd met 11-1, maar ze wonnen de tweede met 2-0. Ik vroeg hoe het was gegaan. 'We hebben gewonnen!' zeiden ze. Ze onthouden alleen de goede dingen. Het is altijd een heel mooi, vrolijk, positief gebeuren.' WRZV De Boog ontvangt subsidie van de gemeente. 'Dat is heel goed geregeld. Het is trouwens wel mooi om te zien hoe het gaat: wij krijgen een substantieel bedrag aan subsidie, dat gaat op aan zaalhuur, dus naar de WRZV en die sluist het direct weer door naar de gemeente.'

'Altijd zin om te voetballen'

■ Rohan is negen jaar en hij heeft even pauze tussen de wedstrijden door. 'Ik doe nu voor het tweede jaar mee', vertelt hij. 'We hebben best een goed team. Ik ben middenvelder en ik hou van verdedigen en van schieten. Ik heb ook wel een keer gescoord.' Rohan heeft altijd wel zin om naar de WRZV-hallen te gaan. 'Je komt dan 's morgens hier en dan moet je je gaan omkleeden. En vaak moet je dan nog even wachten en dan is onze wedstrijd. We gaan altijd eerst nog even inlopen en warm schieten op de keeper. Anders krijg je last van je spieren. Je moet altijd wel even afwachten tegen wie je moet, maar soms weet je het ook wel van te voren.

Dan denk ik: ooh, we moeten tegen de Zwolse Kids. Daar hebben we trouwens best wel vaak van gewonnen.' Rohan houdt van sporten. 'Zwemmen vind ik ook leuk. En judo. En ik heb ook een keer kickboksen gedaan. Sporten is leuker dan lezen, dat vind ik wel vaak saai.' Harold is Rohan's vader en hij is trainer bij WRZV De Boog. 'Ik was op zoek naar een gehandicaptenvoetbalvereniging in Zwolle voor Rohan, en kon die in eerste instantie niet vinden. We probeerden via mijn eigen voetbalvereniging SV Zwolle wat te organiseren en toen kwam ik in gesprek met een docente van de school van mijn zoon. Ze vertelde dat veldvoetbal voor kinderen met een beperking best zwaar is, en suggereerde WRZV De Boog. Zo zijn we hier terecht gekomen.

De eerste indruk was geweldig. Iedereen die zich als nieuw lid komt aanmelden, blijft ook gewoon. De mensen hebben hier zoveel plezier, dat is prachtig om mee te maken.'

IEDEREEN IS WELKOM

‘WRZV De Boog past precies in het WRZV-concept’, zegt Klaassen. ‘Iedereen die regulier niet aan z’n trekken komt, is hier welkom. Bij ons gaat het dan niet om daklozen, maar om mensen met een beperking, maar het principe is hetzelfde. Daarnaast denken ook wij niet in hokjes. Als ik iets kan doen om mensen aan het werk te helpen doe ik dat ook, ik hou me bezig met langdurig werklozen en tbs’ers. En dan wordt er niet oeverloos over vergaderd, maar dan regelen we het gewoon. Zo hebben we er bijvoorbeeld voor gezorgd dat iemand bij een voetbalvereniging aan de gang kan. Een ander werkt bij een bakkerij en de derde bezorgt bloemen met z’n 45km-wagentje. Dat soort dingen past helemaal in de doelstelling van de WRZV, en daar voel ik me helemaal in thuis.’

‘Het gaat niet om het winnen maar om de gezelligheid’

■ Stef van den Berg is al vanaf het begin lid van WRZV De Boog. ‘Ik ben 59 jaar, dat zou je niet zeggen toch?’ zegt hij. ‘Ik kijk er altijd heel erg naar uit om hier naar toe te gaan. Daar verheug ik me elke keer weer op. Het is leuk en gezellig.’ Stef houdt van sporten. ‘Ik kan niet stilzitten eigenlijk. Ik hou van beweging en de spieren los gooien. Ik kan heel goed voetballen en ook heel goed keepen. Ik ben keeper. Als er een bal aankomt, dan pak ik die en dan gooi ik hem meteen naar iemand die vrij staat. Dat is mijn techniek. Goede samenwerking is ook erg belangrijk. Ze zijn trots op mij omdat ik zoveel ballen tegen hou. Wij winnen vaak, maar het gaat eigenlijk niet om het winnen, maar om de gezelligheid. Maar het is wel jammer als je verliest. Voetbal is fijn, je kunt je energie lekker kwijt. Ik zou het best erg vinden als ik niet kon voetballen. Dat zou ik dramatisch vinden! Maar gelukkig ga ik nog heel lang door.’

COLUMN GERARD DE GOEDE
BESTUURSLID STICHTING SPORTHALLEN WRZV

Eentje minder!

■ Vooraf bied ik alle lezers alvast mijn excuses aan. Deze column stikt van de cijfers en dat is voor een column niet zo prettig lezen. Maar het moet, echt waar! In mijn reactie in de Stentor, namens het bestuur van de SSW, op de negatieve berichtgeving over de WRZV Sporthal kon ik mijn ‘ei’ niet helemaal kwijt. In deze column kan ik losgaan en meer achtergrondinformatie geven. Ik laat die kans niet aan me voorbij gaan. Dus lees en huiver of sla het stukje over, aan jullie de keus.

Het is weer zover! De WRZV Sporthal is weer in het nieuws. Er komt weer een golf aan en dat is natuurlijk begrijpelijk in deze tijden van bezuinigingen. In de Stentor stond onlangs een stukje over de financiële toestand van de WRZV Sporthal en de sfeer van dat stukje ademde negativisme uit. De kop van het artikel was: ‘Gemeente Zwolle zegt de WRZV de wacht aan’. Over het jaar 2010 is een negatief resultaat bereikt van ongeveer 40.000 euro en de schuld aan de gemeente is een kleine 350.000 euro. Wauw, moet de gemiddelde lezer van de Stentor hebben gedacht, dat is fors en dat in deze tijd van crisis!!!!

Jammer, zeg ik en dat blijkt ook uit de reactie van het bestuur van de SSW, die de WRZV Sporthal exploiteert, een paar dagen later in de krant. Zie één en ander eens in een groter perspectief. De WRZV Sporthal is een particulier initiatief, voortkomend uit de zaalvoetbalvereniging WRZV en heeft een aantal jaren gedraaid met een klein positief resultaat. (Welke sporthal doet dit na?) en voorziet in een behoefte, die niet in geld is uit te drukken. De economische crisis en het rookverbod zorgden ervoor dat de horeca-inkomsten terugliepen en het vertrek van twee grote scholen deden de rest. De scholen bouwden allebei nieuwe accommodaties met geld van de rijksoverheid, gemeenschapsgeld dus! Maar ik denk dat ook de gemeente Zwolle miljoenen heeft geïnvesteerd in deze accommodaties. En nu concurreren deze scholen ook nog met de WRZV Sporthal als het gaat om de avond en weekend uren. Zou dat geld niet beter besteed zijn geweest in de kwaliteit van het onderwijs, in het beter betalen van leerkrachten? En zou samenwerking niet efficiënter (lees: goedkoper) zijn geweest?

Verder las ik ook dat er in Zwolle een organisatie is die al jaren 1 miljoen euro gemeentesubsidie krijgt of kreeg, want die subsidie wordt waarschijnlijk gestopt. En deze organisatie trekt 100.000 bezoekers per jaar. Vergelijk deze organisatie eens met de WRZV Sporthal. De SSW krijgt jaarlijks een subsidie van 90.000 euro en heeft gemiddeld zo’n 5.000 bezoekers per week, dat betekent (als je uitgaat van 40 weken) ongeveer 200.000 bezoekers per jaar.

Al hoofdrekend betekent dat een subsidie van 2 miljoen per jaar, toch?

Nee, het wordt nog erger, de SSW moet de gemeente juist een gebruikersvergoeding betalen van ongeveer 8.000 euro per maand. En daar is de subsidie al vanaf!

We gaan nog even door met cijfers. De gemeente stelt dat de schuld ongeveer 350.000 euro bedraagt en dat het tekort van 2010 ongeveer 40.000 euro bedraagt. Dus de totale schuld aan de gemeente wordt dan (weer hoofdrekend) 390.000 euro totaal. Ik hoop dat jullie me nog kunnen volgen. De WRZV Sporthal bestaat al 23 jaar en nu wordt het lastiger, hoofdrekend lukt niet meer, dus pak ik de rekenmachine en reken uit: $390.000 : 23 = 17.000$ euro per jaar (afgerond). Degenen die zijn afgehaakt, kunnen beginnen aan het volgende interessante stuk in deze krant, maar de rekenaars onder ons blijven nog even bij me en zien, net als ik, verschillende mogelijke berekeningen. En de uitkomst van al die berekeningen zijn schokkend, ja opzienbarend zelfs.

Er zijn meer berekeningen te maken, maar ik pak er één uit: Er is over al die jaren in totaal aan de gemeente ongeveer 1,6 miljoen euro aan gebruikersvergoeding betaald. De schuld heb ik daar natuurlijk al vanaf getrokken. Dit terwijl daarnaast de WRZV Sporthal een onbetaalbare (sociale) bijdrage heeft geleverd aan de Zwolse samenleving. Dat blijkt wel uit de Hein Roethof prijs, die werd gewonnen, het ontstaan van de opvang voor dak en thuislozen De Herberg, het lintje voor Joop van Ommen en het ereburgerschap van Zwolle voor diezelfde Joop. Hieruit blijkt toch wel dat er een grote bijdrage geleverd is de Zwolse samenleving en aan het sociale imago van de gemeente Zwolle? Dat is toch ook wat waard?

Voor degenen die nog steeds lezen (chapeau!) kom ik nu op de uitleg van de kop van dit stukje: ‘eentje minder’. Bij de gemeente Zwolle werken ongeveer 1000 ambtenaren en als er daarvan eentje zou worden ontslagen, één van de ambtenaren in lagere functies of een parttimer op een hogere functie, dan zou dat (minstens) 40.000 euro per jaar opleveren. En wat is één op 1000 nu? Dat merkt toch niemand?

Ja, jullie snappen ‘m al, dan zou die 40.000 euro aan loonkosten richting de WRZV Sporthal kunnen gaan en zijn wij voorlopig uit te problemen, toch? Of doe ik nu mee aan stemmingmakerij, populisme, willekeur en onvolledige berichtgeving?

Ingezonden

Beste Medewerkers,

Graag wil ik even mijn waardering uitspreken over jullie krant. Mijn man kocht deze bij de super in Lemelerveld. Wij hebben beide de verhalen met veel plezier gelezen. Dank daarvoor.

Met vriendelijke groet,
A. Bruins

■ (On)gehoord

Daklozen moeten sneller uit de opvang gehaald worden

In Eindhoven is een plan in de maak om daklozen overdag begeleiding en activiteiten te gaan bieden, ze tot werken te bewegen en huisvesting te regelen. Opvanginstelling Neos, die in Eindhoven een nachtopvang onder beheer heeft, is er blij mee. Nu worden de daklozen ‘s ochtends op straat gezet en zijn ze aan het einde van de middag pas weer welkom. Ze hangen op straat rond en hebben geen enkele stimulans om hun eigen situatie te verbeteren. Het plan moet in mei klaar zijn. Er is twee miljoen euro extra voor beschikbaar vanuit het ministerie van VWS en daarnaast kan de gemeente zelf slimmer omgaan met de huidige middelen.

Bron: ed.nl

Kathedraal Londen weert daklozen

Dak- en thuislozen zijn niet langer welkom bij de Kathedraal van Westminster in het centrum van Londen. Zij mogen ‘s nachts niet meer slapen rondom het gebouw en de gaarkeukens die er nu nog staan, zullen verdwijnen. Het besluit is genomen in overleg met instellingen die zich ontfemen over dak- en thuislozen. Volgens hen pakken de gaarkeukens het probleem niet aan, maar houden ze het in stand. Dak- en thuislozen worden op deze manier gestimuleerd op straat te blijven, waar ze eten krijgen. In plaats daarvan zouden ze moeten zoeken naar opvang. Londen kent verschillende opvangcentra waar dak- en thuislozen dag en nacht terecht kunnen. Daar krijgen zij ook begeleiding. De omwonenden van de kathedraal zijn ook blij met de nieuwe plannen. De tientallen daklozen die zich dag en nacht ophielden bij het godshuis zorgden voor veel overlast.

Bron: IKON

Het sociale hart van de woningcorporatie

Als je een postorderbedrijf niet betaalt, krijg je op een gegeven moment de deurwaarder aan de deur. Betaal je je huur niet, dan gaat de woningcorporatie eerst met je in gesprek om te vragen wat er aan de hand is en hoe het verder moet. Zo ook SallandWonen in Raalte. 'We zijn geen hulpverleners, maar we hebben wel een sociale taak', zegt manager sociaal beheer Jan van Hittersum.

■ SallandWonen is een woningcorporatie in de gemeenten Raalte en Olst-Wijhe en heeft circa 5.500 woningen in haar bezit. Naast het beheren van de woningen is de organisatie actief op het gebied van wijk- en dorpsontwikkeling door renovatie en vervangende nieuwbouw. Het realiseren van koop- en huurwoningen draagt bij aan de volkshuisvestelijke doelstelling van de organisatie. 'Toen we werden gevraagd om te participeren in Daklozenopvang De Herberg, hebben we wel even nagedacht', vertelt Van Hittersum. 'Maar we besloten mee te doen. Daklozen zie je dan wel vaak alleen in de grotere steden, omdat ze daar naar toe trekken, maar dakloosheid ontstaat ook in de regio. En dan is het goed als je een organisatie als De Herberg achter de hand hebt.'

FEELING

Ook in de regio Raalte en Olst-Wijhe komen huisuitzettingen voor, ongeveer vijf à zes keer per jaar, schat Van Hittersum. 'We ontruimen echter niet zomaar, daar gaat heel wat aan vooraf. Op de eerste van de maand moet de huur altijd vooruit betaald worden. Als dat na negen dagen nog niet is gebeurd, krijgt de huurder een herinnering. Na twintig dagen volgt de eerste aanmaning. Op de negende van de tweede maand sturen we een vrij strenge brief en dan aan het eind van de tweede maand schakelen we de deurwaarder in. Maar voordat die tweede maand is aangebroken leggen we contact met de huurder om te vragen wat er aan de hand is. We proberen een regeling te treffen zodat de huur vanaf die tweede maand wel weer gewoon betaald wordt, en dan maken we afspraken over die ene maand huur die nog niet voldaan is.' Uit dat contact kan blijken dat er niet alleen sprake is van een huurprobleem, maar dat de problematiek veel complexer is. 'Wij gaan er anders mee om dan een energieleverancier, een telefoonaanbieder of een postorderbedrijf. Onze woonconsulenten en

huurincassomedewerkers voelen het aan als er meer aan de hand is en schakelen desgewenst een hulpverlenende instantie in.'

OVERLEG

SallandWonen schuift maandelijks in zowel Raalte als Olst-Wijhe aan bij het overleg tussen maatschappelijk werk, gemeente, RIBW en politie. 'We bespreken personen of gezinnen waarvan ingeschat wordt dat die problemen hebben en wellicht wel wat hulp kunnen gebruiken', legt Van Hittersum uit. 'Als woningcorporatie hebben we een signaleringsfunctie, maar we zijn geen hulpverleners. Als onze mensen inschatten dat er iets aan de hand is, kan de situatie ingebracht worden in dit overleg en kan de juiste instantie worden ingeschakeld. Dat is belangrijk. Ons doel is niet om te mensen uit te zetten, maar juist om ze gehuisvest te houden. Dat is het uitgangspunt.' Binnen de woningcorporatie is soms wel discussie over hoe ver je daarin moet gaan. 'Financiële mensen denken veel rechtlijniger, die vinden dat je gewoon moet betalen voor wat je huurt of koopt. De sociale medewerkers hebben wat meer consideratie. Er zijn gewoon mensen die het niet zo goed redden in het leven als jijzelf. Het lukt hen niet, of ze hebben gewoon domme pech. Dat moet je soms gewoon accepteren.'

KINDEREN

Als bewoners hun huis uitgezet moeten worden zijn ze voor die tijd meestal al met de noorderzon vertrokken. En als er toch daadwerkelijk mensen uit hun huis moeten worden gehaald, zet Salland ze niet pardoos op straat, maar zoekt tijdelijk onderdak. 'Zo hadden we een keer met een gezin met twee kinderen te maken waar echt niets mee lukte', vertelt Van Hittersum. 'Het ging niet om huurschuld, maar er was constant sprake van overlast, ze gingen niet goed met de woning om, overal was troep en de burens klaagden voortdurend. Ondanks herhaalde waarschuwingen veranderde niets. Ze moesten hun huis uit, maar we wilden niet zomaar twee kleine kinderen op straat zetten. Die kunnen er ten slotte niets aan doen. Dus toen hebben we geprobeerd ze tijdelijk in De Herberg te huisvesten. Helaas was er op dat moment geen plek voor een gezin. Uiteindelijk hebben we ze in een flatwoning kunnen plaatsen op basis van het 2^e kansbeleid.'

EX-GEDETINEERDEN

Tegenwoordig is er ook meer aandacht voor huisvesting voor ex-gedetineerden. Die moeten nadat ze hun straf hebben uitgezeten ook een plek hebben om te wonen. Ook in Raalte loopt men tegen het probleem aan, zegt Van Hittersum. 'Moet je iemand die net uit de gevangenis komt meteen een woning geven terwijl anderen daar jarenlang op moeten wachten? Of laat je hem op straat zwerven zodat je het zicht op deze persoon verliest en hij veel meer kans heeft om terug te vallen? Het is een lastige vraag. Er zijn woningcorporaties die twee of drie woningen beschikbaar stellen voor ex-gedetineerden, maar zover zijn wij nog niet. Op dit moment proberen we een jongere ex-gedetineerde bij een project voor begeleid wonen onder te brengen. Zodat hij een steuntje in de rug krijgt op de weg terug naar de maatschappij.'

SAMEN DOEN

In de dertig jaar dat Van Hittersum in het 'woonvak' zit, is er veel veranderd. 'De taken van woningcorporaties zijn sterk uitgebreid in die tijd. Vroeger was je er alleen voor het woninkje, nu ben je er ook voor de leefbaarheid. Soms wordt er wel eens teveel op je schouders geschoven door gemeentelijke overheden op het gebied van de leefomgeving. Wij moeten ook op de kleintjes letten. En verder is in die dertig jaar de algemene mentaliteit veranderd. Mensen zijn individualistischer geworden. Ze moeten constant op hun tenen lopen, want om financieel rond te komen heb je per gezin toch wel minimaal anderhalf inkomen nodig. Iedereen is druk, en men is al blij als men het binnen het gezin redt in deze 24-uurs economie. Laat staan dat men ook nog oog voor een ander heeft. Dat is jammer. Een beetje begrip voor elkaar zou zo mooi zijn. Ik hoop dat het besef weer gaat groeien dat je het samen moet doen in de samenleving.'

De Herberg wordt mede mogelijk gemaakt door de volgende woningcorporaties: SallandWonen Raalte, Beter Wonen Vechtdal in Hardenberg, Woonconcept Meppel, Wetland Wonen Vollenhove, Woningstichting Vechthorst Dalfsen, Beter Wonen IJsselmuiden, Woningstichting SWZ Zwolle, Woningstichting Openbaar Belang Zwolle en deltaWonen Zwolle.

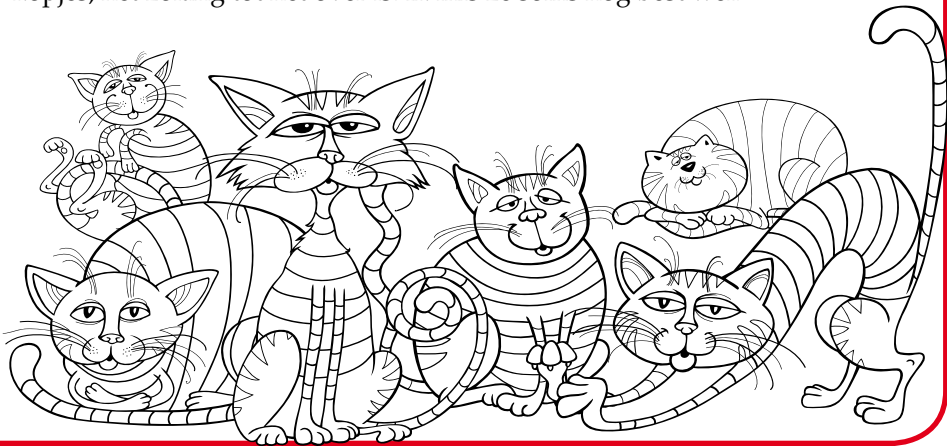

‘Cristien in 2004 in haar oude keet met al haar knuffels’

CRISTIEN’S MEMOIRES (1)

Achttien katten

■ ‘Het is bijna tien jaar geleden dat ik in de oude Herberg, achter de WRZV-hallen terecht kwam. Ik zat daarvoor in Eindhoven, bij het Leger des Heils in het sociaal pension. Omdat ik mijn schuld van 666 euro niet kon betalen, werd ik op straat gezet. Ik wist niet waar ik heen moest. De politie in Brabant zei dat de enige plek waar ik nog terecht kon, bij Joop van Ommen in Zwolle was. Dus toen ben ik naar Zwolle gegaan. In het begin dacht ik: waar ben ik nou beland! We sliepen met acht mensen op vier stapelbedden in een container. Maar na twee dagen berustte ik. Alleen voelde ik mij niet thuis in de mannenkeet. Ik voelde me ook toen veel meer vrouw dan man, de anderen lachten me uit en ik voelde me heel erg onbegrepen en verdrietig. Een man schold me uit voor homo, ik zei: ben ik al met jou naar bed geweest dan? Uiteindelijk mocht ik naar de vrouwenkeet. Maar de vrouwen daar wilden me niet. Toen zei de beveiliging dat ze me óf moesten accepteren, óf dat ze zelf buiten moesten slapen. En toen ging het na verloop van tijd goed. Inmiddels hielp ik mee in de WRZV-hallen, we bouwden ze zalen op voor de kerkdiensten en concerten en zo. Uiteindelijk kreeg ik een eigen keet. En daar kreeg ik de kat van een medebewoner die op 46-jarige leeftijd in het kanaal was gevallen en verdronken was. Er kwamen steeds meer katten aanlopen, en er kwamen jonkies. Uiteindelijk had ik achttien katten over de vloer. Dat heeft wel een jaar of zo geduurd, het was ongeveer in 2004, 2005. Ik haalde 35 blikken kattenvoer en vier pakken droogvoer bij de supermarkt en dat was zo op. Maar op een gegeven moment kon het niet meer met zoveel katten. Ik was gewoon een opvang in een opvang. Het dierenasiel haalde er zestien op. Alleen Zotteke en Bandit bleven. Zotteke was echt mijn lievelingskat. Toen we anderhalf jaar geleden naar het nieuwe pand verhuisden, konden de katten niet mee. Dat ging me wel erg aan het hart. Maar ze hebben een goed plekje gekregen op een boerderij. Ik ben er nog wel eens geweest. Nu heb ik niks meer behalve mijn knuffels, maar dat is niet hetzelfde. Katten kunnen je troost bieden en vrolijkheid. Ze voelen het aan als je boos of verdrietig bent. Dan gaan ze bij je liggen en geven je kopjes, net zolang tot het over is. Ik mis ze soms nog best wel.’

Ingezonden

De Bres, een plek waar iedereen welkom is

Een warme kop koffie en de warmte van de vrijwilligers vindt men vlakbij het Noordereiland in Zwolle. De inloop de Bres bevindt zich aan de Heiligeweg 1. Op iedere doordeweekse middag en de koopzondagmiddag is er een luisterend oor, een vriendelijk woord, en vooral begrip voor de situatie waarin men leeft. Iedereen is welkom op deze rustplaats om even bij te komen van de drukte om ons heen. Dit initiatief is door kerkelijke en levensbeschouwelijke organisaties een aantal jaren geleden gestart. Naast de normale middagen organiseert de Bres extra activiteiten rond de feestdagen, om voor wie dit wil een veilig thuis te bieden. De Bres is een plek waar iedereen welkom is.

Jan Bertram

Alles O.K. bij de WRZV!

De WRZV hallen in Zwolle is een geschikte accommodatie voor beurzen, (sport)evenementen, symposia of markten. Gelegen langs de A28 en met volop parkeerruimte is de WRZV een prima uitvalsbasis voor uiteenlopende bijeenkomsten.

Wij beschikken over 2 ruime zalen en een restaurant.

Alles incl. of excl. catering. Precies op maat zoals u dat wenst!

Kom langs voor vrijblijvende informatie. U bent van harte welkom.

Buitengasthuisstraat 8 • 8041 AB Zwolle

T 038-422 61 29 • E info-wrzv@planet.nl

Herbergkrantverkopers maken hun opwachting bij tentoonstelling FNV in Raalte

Over de rafelrand van de arbeidsmarkt

Herbergkrantverkopers verkochten hun waar begin februari bij de ingang van het Kulturhus in Raalte. Daar was de tentoonstelling 'Onzeker bestaan, leven aan de rafelrand van de arbeidsmarkt' van de FNV neergestreken. Op de bewuste avond was er een publieksdebat waarbij politici en belangstellenden over mogelijke oplossingen debatteerden.

■ De tentoonstelling trekt al bijna twee jaar door het land en vraagt met portretten en interviews aandacht voor mensen die hard werken en desondanks de eindjes nauwelijks aan elkaar weten te knopen. Want niet iedereen weet van de huidige welstand te profiteren. Honderdduizenden werknemers sprokkelen met hard werken een karig inkomen bij elkaar en kunnen van hun loon kunnen ze nauwelijks fatsoenlijk leven.

Armoede komt volgens de FNV nog steeds voor in Nederland. Afhankelijk van de definitie van de onderzoekers (een laag of een héél laag inkomen) varieert het aantal arme huishoudens van zo'n 250 duizend tot zo'n 650 duizend. Een op de twaalf huishoudens leeft onder de inkomensgrens. En het aantal groeit. In 1990 telde Nederland 97 duizend werkende armen, in 2005 waren dat er 182 duizend. (Voor meer informatie: www.fnv.nl)

Tot 12 februari was de tentoonstelling 'Onzeker Bestaan' te zien in het Kulturhus in Raalte. Om te demonstreren hoe dicht mensen die leven aan de rafelrand van de arbeidsmarkt bij dakloosheid staan, nodigde Harry van Kampen, lid van de werkgroep FNV Lokaal en SP-raadslid Herbergbewoners uit om bij de ingang van het Kulturhus Herbergkranten te verkopen. 'Mensen die aan die rafelrand leven, vallen er maar zo overheen', stelt Van Kampen. 'Daar moeten we onze ogen niet voor sluiten.'

De Herbergkrantverkopers kunnen dat hier in beeld accentueren, jullie horen er gewoon bij. Men kan wel stellen dat dakloosheid in Raalte niet voorkomt, maar het ontstaat hier net zo goed als in andere dorpen en steden. Je moet er naar streven dat iedereen een mooi, vrolijk bestaan kan opbouwen. Ook hier in Raalte.'

Wethouder van onder andere Sociale Zaken Roger de Groot stelt dat Raalte veel doet ter preventie. 'Wij hebben geen daklozenvoorziening, wij hebben een doorverwijzende functie', legt hij uit. 'Als wethouder Sociale Zaken moet je altijd nadenken over hoe je met mensen aan de onderkant van de samenleving omgaat. Voor sommigen is sociale zekerheid heel moeilijk te bereiken. Er is trouwens voor de gemeente zelf met de huidige bezuinigingen ook veel onzekerheid. Ondanks dat doen we hier veel om dakloosheid te voorkomen. Maandelijks is er overleg tussen betrokken organisaties, de gemeente en ook de woningcorporatie.' Volgens de wethouder komt dakloosheid in Raalte minder voor omdat de sociale binding groter is. 'Mensen kijken meer naar elkaar om.'

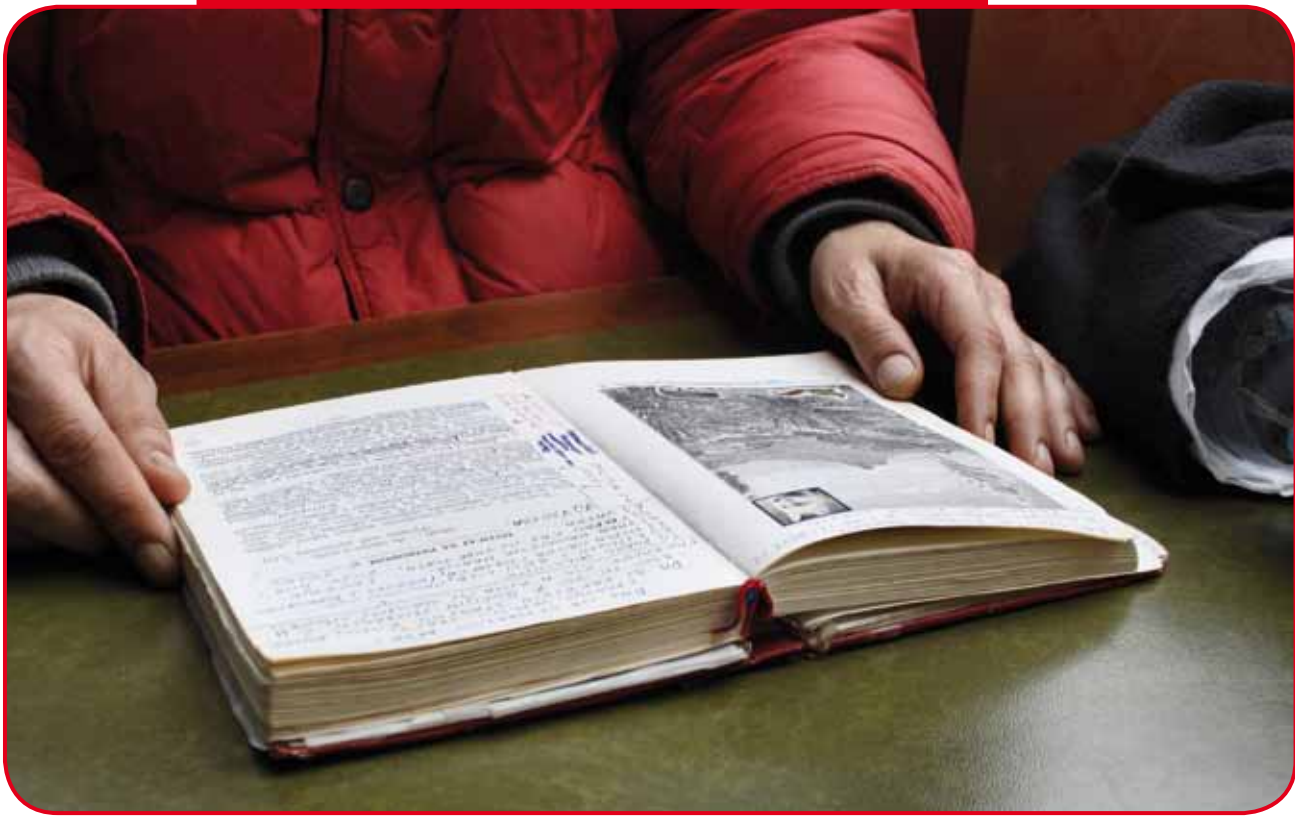
De wethouder krijgt een Herbergkrant overhandigd van Herbergkrantverkoper Cristien. Hij vraagt haar hoeveel plaats er in De Herberg is. 'In de nachtopvang heb je vier kamers voor vijf personen', legt ze uit. 'Het Sociaal Pension heeft 13 eenpersoonskamers en het voorportaal heeft er vier. In totaal zijn er op dit moment 54 mensen in de Herberg.'

De opbrengst van de Herbergkrantverkoop was zeer matig die avond. Er was in het Kulturhus nauwelijks gelegenheid om een kopje koffie te drinken, de bibliothecaressen zagen de Herbergkrantverkopers liever gaan dan komen. Toch overheerste een goed gevoel: dakloosheid en de troosteloze situatie van daklozen was weer even onder de aandacht gebracht.

Milenko's **impasse**

In de vorige Herbergkrant lazen we het verhaal van Herbergbewoner Milenko. De Kroaat die in 1992 de oorlog in Joegoslavië ontvluchtte en sindsdien in Nederland rondzwerft. Zijn vader, broers en zussen stierven in de oorlog. Zijn moeder is gehandicapt en woont in een Kroatisch verzorgingshuis. Milenko heeft veel lichamelijke klachten en een posttraumatisch stresssyndroom. Hij is depressief en angstig. Hij heeft het gevoel dat hij geen enkele kant op kan. Hij verblijft illegaal in Nederland, maar terug naar Kroatië durft hij niet, omdat hij ooit ontsnapte aan de Militaire Politie en nog steeds bang is dat hij de gevangenis in moet. Eigenlijk wil hij wel naar Australië, maar hij heeft geen paspoort. Hij zit in een impasse.

■ Zijn tijd brengt hij door met het lezen van een beduimd, volkomen stuk gelezen boek boordenvol door hem geschreven notities en voetnoten. Zdravlje i sre'a, heet het: gezondheid en geluk. Maar Milenko beschikt over geen van beide. Enkele weken nadat hij de vorige keer zijn verhaal had gedaan, nam hij opnieuw contact op met de

redactie van de Herbergkrant. 'Ik wil dood', zei hij zonder omwegen. Hieronder zijn vertwijfeling. 'Ik ben moe van het constant vluchten.

Al mijn krachten zijn op. Ik wil niet langer in de schaduw leven, maar weer licht zien. Al vijftien jaar ben ik op de vlucht, constant heb ik het gevoel dat ik op het verkeerde moment op de verkeerde plaats ben. Door mijn ziektes word ik onzeker. Vroeger wist ik goed wat God met mij voor had, maar door mijn trauma voel ik een blokkade tussen Hem en mij. Moet ik nog meer lijden? Moet ik nog nederiger worden? Niemand wil mij meer helpen. De kerk niet, de humanitaire organisaties niet, mijn contactpersoon in Kroatië niet. Ik droom van mijn zusters, zij wenken mij met uitgestrekte armen en ze huilen. 'Milenko', zeggen zij, 'je bent zo ongelukkig. Je kunt niet overleven op aarde, waarom kom je niet naar ons toe? Waarom verlaat je je aardse lichaam niet en kom je niet hierheen?' 'Hoe moet ik dat doen', vraag ik. 'Dat mag toch niet?' 'Je verlaat alleen maar je aardse lichaam', zeggen zij. 'Daar is niets mis mee. Kom hierheen, kun je dat beloven?' En daar eindigt de droom, zonder dat ik antwoord geef. Ik heb dat al heel vaak gedroomd. Mijn moeder zegt: 'zo praatte je zus nooit toen ze nog leefde, dus het kan haar helemaal niet zijn.' Maar wie is het dan? Is het het kwaad? Ik raak ervan in de war. Ik lees 'Zdravlje i sre'a' om niet te vergeten. Om te onthouden hoe ik was en wat ik doen moet. Maar alleen een wonder kan mij helpen. Elke nacht als ik ga slapen bid ik: God neem mijn leven. Maar elke ochtend word ik weer wakker. Ik zit in een vicieuze cirkel en weet niet meer wat ik doen moet. Wie kan mij helpen?

Milenko is nog steeds heel angstig en voorzichtig. Hij wil zijn achternaam niet gepubliceerd zien, en ook wil hij niet herkenbaar op de foto.

COLUMN PUNTENSLIJPER

Elimineren

■ Onlangs kwam de burgemeester van de Russische stad Tsjita over de hele wereld in het nieuws. Dat kwam omdat hij gezegd had dat het jammer is dat daklozen niet mogen worden doodgeschoten. De 'betrokken burgervader' zei later wel dat het een grap was, maar velen geloven dat niet. Ter uwer info: de Siberische stad Tsjita heeft 300.000 inwoners en telt ongeveer 3000 daklozen. Die leven op straat bij soms wel 30 graden vorst. De stad heeft slechts één opvangplaats en daar staan maar 120 bedden. Als je sommige mensen in Nederland beluistert, zou je denken dat die de mening van de burgemeester van Tsjita van harte delen. Ze durven het natuurlijk niet hard op te zeggen, maar ze lijken het wel te denken. Doodschieten, een spuitje geven en laten inslapen, wegstoppen in tuigdorpen of gewoon laten kreperen. En dan niet alleen de daklozen, maar gelijk ook maar de andere mensen die de maatschappij zoveel geld kosten of die anderszins zo vervelend of bedreigend zijn. De WAO'ers, de zieken, zwakken en misselijken, de gehandicapten, de verslaafden, de criminelen, de werklozen, de uitkeringtrekkers, die vervelende buitenlanders, de anders-gelovigen en o ja, doe dan meteen ook maar de vergrijzers van deze samenleving. De 65-plussers die zich als een epidemie over het land verspreiden en de economie compleet ondermijnen. Weg er mee! Alleen de sterken mogen overblijven! De krachtigen, de jonge, gezonde medemensen! De zuiveren! Oe. Zoiets hadden we toch al eerder gehoord? Wat was dat ook alweer? Een tijdje terug, een jaar of zeventig geleden of zo? Iets met dat kleine opdondertje? Dat vieze, machtsgeile mannetje met dat enge snorretje, dat vette brillantinehaar en dat gebrabbel over zijn Kamp? Begon die verschrikkelijke ellende ook niet op deze manier? Ach nee. Het is niet reëel om te denken dat de wereld beter af zou zijn met alleen maar gezonde, werkende, jonge belastingbetalers. De mens moet toch altijd wat te zeiken hebben. Is het niet over de daklozen, dan is het wel over de burens die 's avonds om half elf nog piano zitten te spelen. Of over wegmisbruikers die files veroorzaken. Over de vele regels en procedures. Over hondenpoep en kattenpis. Over ogenschijnlijke criminelen en vermeende terroristen. Over het weer en over het werk. Over het loon en over lange wachttijden, waar dan ook. Over de individualisering, over de werkloosheid, over de hoge huizenprijzen en over de belastingen. De bron der zeurfantasie van de medelanders is onuitputtelijk. De mens is gewoon geboren om te zeuren. Ook ik, ik loop te zeuren over zeurende mensen. Nee, het zeuren zullen we wel nooit verliezen. Het is de kunst om er anders mee om te gaan. Om jezelf en je gezeur op een gegeven moment niet al te serieus meer te nemen. Om de boel eens te relativiseren en van een andere kant te bekijken; voorbij de vooroordelen bijvoorbeeld. Met een klein beetje zelfspot en een beetje meegevoel voor de medemens. Dan zal er een nieuwe wereld opengaan, waarin veel meer ruimte is voor iedereen, hoe anders hij of zij ook is.

Gedachten

Gedachten komen
Komen op
Vervullen aller brein
Groots in 't klein

Gedachten dragen
Dragen uit
Verbreiden
Tot lering
En waardering

Gedachten leven
Herleven
Gaan uit
Tot kennis
En vernieuwing

Gedachten groeien
Groeien uit
Tot denken
Denkbeelden
Ontstaan

En vergaan

Olle

■ (On)gehoord

Twitteren voor daklozen

'Ik haalde een zak patat uit de vuilnisbak' of 'Geslapen op een bankje vannacht'. Dat zijn een paar voorbeelden van de tweets van vier daklozen uit New York. Binnen een week hebben ze al duizenden volgers. Stagiairs van een reclamebureau kwamen op het idee om de vier te laten twitteren. Ze gaven vier daklozen een telefoon met internet en een twitteraccount. Volgens de stagiairs is hun plan gelukt: de daklozen zijn niet meer alleen. Ze hebben duizenden volgers die hen willen helpen en luisteren naar hun verhaal. Ze hopen dat de daklozen hun leven weer oppakken en dat Twitter hen daarbij kan helpen.

De daklozen zijn te volgen op: @awitness2011
@albert814 @jessie550 @puttodanny

Bron: sevendays.nl

Ingezonden

Hef dakloosheid op!

Als we bereid zijn op een volstrekt andere manier naar daklozen en dakloosheid te kijken, kunnen we een groot deel van de bevolking die nu de laagdrempelige opvang bewoont uit de goot halen. En een aanvang maken met hun herstel vanuit een eigen huisje. Die andere manier van kijken start met het voorop zetten van de rationaliteit van de dakloze (cliënt centraal), in plaats van de rationaliteit van het georganiseerde systeem van instellingen en financiering. Ons standaard-denken in 'beheersbare' voorzieningen staat dan fundamenteel ter discussie. We worden uitgedaagd verantwoordelijkheid te durven geven, en ook te durven doorpakken als mensen die verantwoordelijkheid niet nemen of niet aankunnen. Begeleiding op het gebied van wonen en werken zal veel meer ambulant zijn vormgegeven.

Wie in Nederland zijn huis kwijt raakt, komt na vele omzwervingen mogelijk terecht in de maatschappelijke opvang. Dan ben je dakloos. Daklozen kampen met veel en ingewikkelde problemen. Het minst ingewikkelde probleem dat onderdeel uitmaakt van het construct 'dakloosheid', is het ontbrekende dak. Veel ingewikkelder problemen zijn bijvoorbeeld psychiatrie, schulden, werk, justitiecontact. Een opvang is vooral een uiting van beschaving: kwetsbare mensen kunnen daar terecht voor wat eten, drinken, een bed en sanitatie. Om hospitalisering te voorkomen is een opvang sober en er wordt om die reden soms kunstmatig onderscheid gemaakt tussen dag- en nachtopvang.

Hulpverleners in de opvang maken trajectplannen waarin de begeleiding voor alle problemen vormgegeven wordt. Die begeleiding wordt vaak betaald uit de Awbz. Maar feitelijk komt van begeleiden in de opvang weinig terecht, omdat alle aandacht van hulpverleners uitgaat naar het beheersbaar houden van de voorziening. In en rond een opvang ontstaat altijd een soort destructieve subcultuur van kwetsbare cliënten versus drugs, criminaliteit en onderlinge handeltjes. Voorzieningen worden geëxploiteerd door 1 type zorginstelling, terwijl de daklozen minstens 20 verschillende typen primaire problemen hebben: het is daarom heel moeilijk de best passende zorg in de voorziening te organiseren. Tenslotte is het lastig om te ontsnappen uit een bestaan in de opvang. Dat kan hooguit via de uitweg van de woonladder: als je vooruitgang boekt met je trajectplan, krijg je een kamer in een flat die je deelt met drie andere 'ex-daklozen'. Dat is voor velen een reuzenstap vooruit, maar in de praktijk vallen ex-daklozen vaak snel weer uit. Dat is meestal eerder te wijten aan ruzie over het delen van de wasmachine, dan aan het gebrek aan woonvaardigheden.

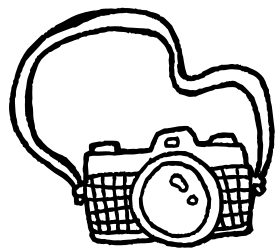
Voorzieningen zijn heel effectief als het gaat om het bestrijden van overlast op straat en het bieden van menswaardig onderdak. Maar welbeschouwd zijn voorzieningen heel ineffectief als het gaat om het herstel van daklozen. Begeleiding komt nauwelijks op gang

vanwege de focus op beheersbaarheid en is niet altijd de meest passende zorg vanwege de diversiteit aan complexe problemen. Daklozen trekken elkaar naar beneden, terug in de goot. De omgeving stimuleert niet. Terwijl het ontbrekende dak een probleem van daklozen is, dat relatief gemakkelijk op te lossen is. Waarom zouden we dat dan niet als eerste oplossen?

Iedere dakloze droomt er immers van: huisje, boompje, beestje. Zo langzamerhand komen we er bovendien achter dat vanuit thuis krijgt ook professionele begeleiding beter grip krijgt op alle ingewikkelde (multi)problematiek waarmee daklozen kampen. Vanuit een eigen huis kan een voormalig dakloze – ook maar gewoon een mens – weer een eigen netwerk en toekomst opbouwen, buiten de subcultuur waartoe hij was veroordeeld op straat. De need to survive in het straatleven kan via een huisje worden omgeruild voor een opportunity to live. Een ambulante infrastructuur van 'passende' begeleiders op fietsen, gewone eenvoudige huisjes her en der in de stad, met buurvrouwen en moeders die op bezoek kunnen komen, en dagelijks kort contact via Skype en de webcam om te kunnen zien of er is stof gezogen, is bovendien minimaal 30-40% goedkoper dan een voorziening. Als we heel goed kijken zien we dat voorzieningen zijn niet zo nodig zijn als wij denken en ook best wel duur.

Eelke Blokker is senior adviseur bij BMC en houdt zich met verschillende projecten bezig om de onderkant van de samenleving fundamenteel anders te belichten. Hij noemt zichzelf 'Entrepreneur voor de Onderkant'.

Kiek een Herbergkrant!

**Mail een unieke foto waarop de Herbergkrant te zien is
en maak kans op het prachtige
fotoboek *VAN DE STRAAT*,
gemaakt door daklozen (beperkte oplage)!!!**

Hebt u oog voor detail, compositie en vormgeving?

Bent u een kandidaat voor VAN DE STRAAT?

Mail uw foto vóór 11 april naar info@herbergkrant.nl

